

Democràcia sense justícia = banda de lladres amb majoria

¿Com arriba a ser inevitable la corrupció?

Aquells que ara són al poder, especialment els "d'esquerres", també deien voler justícia quan eren a l'oposició, quan "lluitaven contra el franquisme".

Com va ser que es van posar a robar? El vell del centre de la foto era **Ferran Garcia Faria**, vell socialista d'abans de la Guerra Civil.

En 1986, es va presentar a les eleccions amb un partit comunista d'extrema esquerra. Li varem preguntar perquè va deixar el Partit Socialista justament quan varen guanyar les eleccions en 1982.

(Foto, febrer de 1976 (Armengol))

"-És que vaig veure tants joves amb tanta obsessió per escalar, amb tanta ambició personal, que vaig sortir correns" –va contestar.

O sigui, que el pobre Ferran, després de lluitar pel socialisme abans de la guerra, durant la guerra, durant el franquisme i la transició, va resultar que va estar rebent garrotades **per tal d'aconseguir posar en el poder uns aprofitats que miraven només pel seu benefici personal.**

El mateix va passar en altres casos: els polítics honestos es van trobar, de cop i volta, amb companys ambiciosos que pràcticament només pensaven en el seu profit personal. Quan un grup, una classe social, una generació, **veuen un gran profit personal, obliden tots els principis que són un obstacle** i es llencen en massa a aconseguir l'esmentat profit, a costa de qui sigui que no es pugui defensar.

Per tant, la victòria del grup implica LA DERROTA DE LES SEVES IDEES

¿Com oposar-nos a aquest fenomen? Hi ha una manera: educant-nos per tal que tots estiguem d'acord en demanar allò que se'ns ha promès, **especialment els nostres drets.**

Per exemple: en 1985, els "Socialistes", amb el "Decret Boyer", van acabar amb els drets dels llogaters, però no en defensa dels drets dels propietaris, sinó per tal de disparar l'especulació de la vivenda. En 3 anys, es va triplicar el preu. **¡Van fer el GRAN NEGOCI!**

Des del Poder, es poden fer **GRANS NEGOCIS.** Però sense produir res: o sigui, **ROBANT.** El robatoir és la diferència entre el que ha de pagar el desposeït i el que hauria de pagar si no es violessin els seus drets: abans un lloguer, una hipoteca, eren ¼, o 1/5 del sou d'un treballador. **Amb aquests "demòcrates", va passar a ser 1 sou sencer!**

2 set. 2008

20 SEGUNDOS

España «es un cerdo revolcado en el lodo»

«Cerdos en el lodo». Es el gráfico titular que el diario británico *Financial Times* dedicó ayer a la situación económica que viven los países del sur de Europa: Portugal, Italia, Grecia y España, denominados con las siglas PIGS (cerdos, en inglés). La información se ensaña especialmente con España, asegurando que entrará en una «recesión profunda». Según el rotativo inglés, nuestra economía nos permitió hace ocho años que «los cerdos volasen» y ahora corremos el riesgo de convertirnos «en bacon».

¿Quina resposta hi va haver?

¿Quina resposta hi va haver? Pràcticament cap: es van veure, a finals dels 80, parelles de joves plorant davant les immobiliàries: amb els seus estalvis ja no podien comprar. I llogar era molt arriscat. I molt car. Era necessari hipotecar-se i donar “**d’entrada**” el que era **EL TOTAL** del preu d’un pis **3 anys abans!!!** I anar pagant, durant 20 o 25 anys, una hipoteca-robatori que era **el triple d’un lloguer d’abans...** Total, **20 anys treballant** per pagar **el que t’han robat!** Cadena perpètua!

Lluitadors “**contra el franquisme**” ...

Els qui lluiten contra un gàngster, ¿són necessàriament honestos?

¿No poden ser també gàngsters rivals, encara més descarats, hipòcrites i nombrosos?

Ferran Garcia Faria lluitava contra el franquisme **per una societat més justa**. Però aquells que lluitaven per tal de posar-se a robar en lloc dels franquistes i **ROBAR ENCARA MOLT, MOLT MÉS**, ¿quin mèrit tenen? Un conegut propietari ens deia: “-Abans, com que Franco tenia l’Exèrcit, i la Guàrdia Civil, **no podies treure els inquilins de casa...**” (Mira <http://edipo.info/mapatem.htm>)

O sigui, que “*lluitar contra el franquisme*” va servir per poder enviar els “mossos” i fer desnonaments a dojo, deixant milers i milers de famílies sense casa i milers de cases sense ningú, amb els mitjans de “*in*-comunicació” ben controlats. ¡Per tenir aquest resultat no valia la pena rebre garrotades!

La solució: reclamar el respecte pels drets

¿Quina solució hi ha? ¿Quina defensa té el poble davant els que assoleixen el poder i **poden robar**? La defensa és, sobre tot, reclamar el respecte pels drets. No consentir que violin el dret a la vivenda, el dret al treball, el dret a la informació, el dret a la tutela dels tribunals, el dret a no quedar indefensos.

Per exemple, en el cas del **Decret Boyer** esmentat, ¿algun partit va denunciar la violació del “dret a una vivenda digna”? ¿Algú va denunciar que el govern ha d’impedir l’especulació, i **NO** fomentar-la?

L’article 47 de la Constitució diu:

*Todos los españoles tienen derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada. Los poderes públicos promoverán las condiciones necesarias y establecerán las normas pertinentes para hacer efectivo este derecho, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general **PARA IMPEDIR LA ESPECULACIÓN.***

NINGÚ, CAP PARTIT, CAP POLÍTIC va parlar de denunciar la violació del dret a la vivenda al Tribunal Constitucional. Ni **TAMPOC ELS CIUTADANS VAN RECORDAR QUE TENIM UNS DRETS**, escrits, jurats, i **perjurats**. (<http://edipo.info/mapatem.htm>, columna “DERECHO”)

¿Per què el PP no va denunciar el Decret Boyer del PSOE?... Perquè **TAMBÉ LI INTERESSAVA ROBAR**. Bé va denunciar l’Estatut de Catalunya, amb força èxit. **Per què?** Perquè li donava vots. Els partits s’han convertit en **empreses productores de vots**. Els drets del poble, i la vida del poble mateix, **NO ELS IMPORTEN, NI EN PARLEN**. Els dirigents no són sensibles als drets que violen, a les vides que es carreguen. Perquè la violació dels drets implica molts **milers de morts prematures!**

La solució és que el poble **CONEGUI** els seus drets i **els reclami**. Si el poble reclamés els drets **ARA**, **NO PODRIEN DIR QUE SOM UN “ESTAT DE DRET”**. Els mateixos polítics **IGNOREN** que violen els drets, ja que ningú els reclama **CLARAMENT**, i en els partits és **TABÚ** esmentar els drets que violen. Els militants dels partits no s’haurien de tallar davant les violacions dels drets. Encara que el seu partit no estigui en el poder, poden demanar que les denunciïn. **NO** han d’esperar arribar al poder, ja que, aleshores, el partit es transformarà en violador de drets. I ens trobarem com Ferran Garcia Faria.

S’ha d’actuar abans. Quan el partit és al poder, **ja és massa tard**. Si no s’han tingut en compte els drets dels ciutadans estant a l’oposició, **menys encara es tindran en compte en el poder**.

El PP no defensa els drets dels ciutadans, **però l’esquerra tampoc**. I és per aquesta idea de que “**ja ho farem quan arribem al poder**”. No, si no s’ha sembrat abans el **valor** de respectar els drets, no es respectaran tampoc des del poder. Arribar al poder **mai no ha de ser l’ÚNIC VALOR**.

Si els partits a l’oposició són **empreses productores de vots**, ho seran encara més en el poder. Si han estat insensibles en l’oposició, més insensibles seran en el poder, dominant més el mitjans de desinformació i enganyant-se ells mateixos. Informació sobre els drets violats a <http://edipo.info>

Democràcia sense justícia = banda de lladres amb majoria

¿Com arriba a ser inevitable la corrupció?

Aquells que ara són al poder, especialment els "d'esquerres", també deien voler justícia quan eren a l'oposició, quan "lluitaven contra el franquisme".

Com va ser que es van posar a robar? El vell del centre de la foto era **Ferran Garcia Faria**, vell socialista d'abans de la Guerra Civil.

En 1986, es va presentar a les eleccions amb un partit comunista d'extrema esquerra. Li varem preguntar perquè va deixar el Partit Socialista justament quan varen guanyar les eleccions en 1982.

(Foto, febrer de 1976 (Armengol))

"-És que vaig veure tants joves amb tanta obsessió per escalar, amb tanta ambició personal, que vaig sortir correns" –va contestar.

O sigui, que el pobre Ferran, després de lluitar pel socialisme abans de la guerra, durant la guerra, durant el franquisme i la transició, va resultar que va estar rebent garrotades **per tal d'aconseguir posar en el poder uns aprofitats que miraven només pel seu benefici personal.**

El mateix va passar en altres casos: els polítics honestos es van trobar, de cop i volta, amb companys ambiciosos que pràcticament només pensaven en el seu profit personal. Quan un grup, una classe social, una generació, **veuen un gran profit personal, obliden tots els principis que són un obstacle** i es llencen en massa a aconseguir l'esmentat profit, a costa de qui sigui que no es pugui defensar.

Per tant, la victòria del grup implica LA DERROTA DE LES SEVES IDEES

¿Com oposar-nos a aquest fenomen? Hi ha una manera: educant-nos per tal que tots estiguem d'acord en demanar allò que se'ns ha promès, **especialment els nostres drets.**

Per exemple: en 1985, els "Socialistes", amb el "Decret Boyer", van acabar amb els drets dels llogaters, però no en defensa dels drets dels propietaris, sinó per tal de disparar l'especulació de la vivenda. En 3 anys, es va triplicar el preu. **¡Van fer el GRAN NEGOCI!**

Des del Poder, es poden fer **GRANS NEGOCIS.** Però sense produir res: o sigui, **ROBANT.** El robatoir és la diferència entre el que ha de pagar el desposeït i el que hauria de pagar si no es violessin els seus drets: abans un lloguer, una hipoteca, eren ¼, o 1/5 del sou d'un treballador. **Amb aquests "demòcrates", va passar a ser 1 sou sencer!**

2 set. 2008

20 SEGUNDOS

España «es un cerdo revolcado en el lodo»

«Cerdos en el lodo». Es el gráfico titular que el diario británico *Financial Times* dedicó ayer a la situación económica que viven los países del sur de Europa: Portugal, Italia, Grecia y España, denominados con las siglas PIGS (cerdos, en inglés). La información se ensaña especialmente con España, asegurando que entrará en una «recesión profunda». Según el rotativo inglés, nuestra economía nos permitió hace ocho años que «los cerdos volasen» y ahora corremos el riesgo de convertirnos «en bacon».

¿Quina resposta hi va haver?

¿Quina resposta hi va haver? Pràcticament cap: es van veure, a finals dels 80, parelles de joves plorant davant les immobiliàries: amb els seus estalvis ja no podien comprar. I llogar era molt arriscat. I molt car. Era necessari hipotecar-se i donar “**d’entrada**” el que era **EL TOTAL** del preu d’un pis **3 anys abans!!!** I anar pagant, durant 20 o 25 anys, una hipoteca-robatori que era **el triple d’un lloguer d’abans...** Total, **20 anys treballant per pagar el que t’han robat!** Cadena perpètua!

Lluitadors “**contra el franquisme**” ...

Els qui lluiten contra un gàngster, ¿són necessàriament honestos?

¿No poden ser també gàngsters rivals, encara més descarats, hipòcrites i nombrosos?

Ferran Garcia Faria lluitava contra el franquisme **per una societat més justa**. Però aquells que lluitaven per tal de posar-se a robar en lloc dels franquistes i **ROBAR ENCARA MOLT, MOLT MÉS**, ¿quin mèrit tenen? Un conegut propietari ens deia: “-Abans, com que Franco tenia l’Exèrcit, i la Guàrdia Civil, **no podies treure els inquilins de casa...**” (Mira <http://edipo.info/mapatem.htm>)

O sigui, que “*lluitar contra el franquisme*” va servir per poder enviar els “mossos” i fer desnonaments a dojo, deixant milers i milers de famílies sense casa i milers de cases sense ningú, amb els mitjans de “*in*-comunicació” ben controlats. ¡Per tenir aquest resultat no valia la pena rebre garrotades!

La solució: reclamar el respecte pels drets

¿Quina solució hi ha? ¿Quina defensa té el poble davant els que assoleixen el poder i **poden robar**? La defensa és, sobre tot, reclamar el respecte pels drets. No consentir que violin el dret a la vivenda, el dret al treball, el dret a la informació, el dret a la tutela dels tribunals, el dret a no quedar indefensos.

Per exemple, en el cas del **Decret Boyer** esmentat, ¿algun partit va denunciar la violació del “dret a una vivenda digna”? ¿Algú va denunciar que el govern ha d’impedir l’especulació, i **NO** fomentar-la?

L’article 47 de la Constitució diu:

*Todos los españoles tienen derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada. Los poderes públicos promoverán las condiciones necesarias y establecerán las normas pertinentes para hacer efectivo este derecho, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general **PARA IMPEDIR LA ESPECULACIÓN.***

NINGÚ, CAP PARTIT, CAP POLÍTIC va parlar de denunciar la violació del dret a la vivenda al Tribunal Constitucional. Ni **TAMPOC ELS CIUTADANS VAN RECORDAR QUE TENIM UNS DRETS**, escrits, jurats, i **perjurats**. (<http://edipo.info/mapatem.htm>, columna “DERECHO”)

¿Per què el PP no va denunciar el Decret Boyer del PSOE?... Perquè **TAMBÉ LI INTERESSAVA ROBAR**. Bé va denunciar l’Estatut de Catalunya, amb força èxit. **Per què?** Perquè li donava vots. Els partits s’han convertit en **empreses productores de vots**. Els drets del poble, i la vida del poble mateix, **NO ELS IMPORTEN, NI EN PARLEN**. Els dirigents no són sensibles als drets que violen, a les vides que es carreguen. Perquè la violació dels drets implica molts **milers de morts prematures!**

La solució és que el poble **CONEGUI** els seus drets i **els reclami**. Si el poble reclamés els drets **ARA**, **NO PODRIEN DIR QUE SOM UN “ESTAT DE DRET”**. Els mateixos polítics **IGNOREN** que violen els drets, ja que ningú els reclama **CLARAMENT**, i en els partits és **TABÚ** esmentar els drets que violen. Els militants dels partits no s’haurien de tallar davant les violacions dels drets. Encara que el seu partit no estigui en el poder, poden demanar que les denunciïn. **NO** han d’esperar arribar al poder, ja que, aleshores, el partit es transformarà en violador de drets. I ens trobarem com Ferran Garcia Faria.

S’ha d’actuar abans. Quan el partit és al poder, **ja és massa tard**. Si no s’han tingut en compte els drets dels ciutadans estant a l’oposició, **menys encara es tindran en compte en el poder**.

El PP no defensa els drets dels ciutadans, **però l’esquerra tampoc**. I és per aquesta idea de que “**ja ho farem quan arribem al poder**”. No, si no s’ha sembrat abans el **valor** de respectar els drets, no es respectaran tampoc des del poder. Arribar al poder **mai no ha de ser l’ÚNIC VALOR**.

Si els partits a l’oposició són **empreses productores de vots**, ho seran encara més en el poder. Si han estat insensibles en l’oposició, més insensibles seran en el poder, dominant més el mitjans de desinformació i enganyant-se ells mateixos. Informació sobre els drets violats a <http://edipo.info>